

Kedy zapal tworzy cudy...

Od nadziei — do 15-lecia Łódzkiej Akademii Medycznej

Jego Magnificence, Rektor Akademii Medycznej, prof. dr Marian Stefanowski.

dni dla lecznictwa otwartego: cukrzyca, dla chorób naczyni krwionośnych, parazytologicznej, endokrynologicznej i wielu innych. Absolwenci AM są ordynatorami szpitali (10), organizatorami i kierownikami przychodni, kierownikami przychodni, kierownikami przychodni, kierownikami przychodni...

Co więcej, Akademia Medyczna stała się niejaką matką Instytutu Medycyny Pracy i Wojskowej Akademii Medycznej. Pierwszy powstał na skutek żywego zainteresowania uczelnianymi specyfikami ośrodków wiośniennych i związanych z tym chorób zawodowych. Leczenie i profilaktyka, naukowe opracowywanie ochrony zdrowia włókienników — oto podstawowe zadania, którym uczelnia oddała na usługi swą wiedzę i swych specjalistów.

WAM był w pierwszym swym stadium, fakultetem wojskowym AM. Rozwijająca się szybko i wszechstronnie druga uczelnia medyczna w Łodzi opierała się na pracach w dużym stopniu na katedrach AM.

2.500 PRAC NAUKOWYCH

Z młodego środowiska naukowego wyszli pracownicy zajmujący już od lat samodzielnie katedry w naszej i innych uczelniach (np. prof. Lewiński — Białystok, prof. Niepolomski — Rokitnica, prof. Penson — Gdańsk i inni) i wychowujący nowe kadry naukowe.

Naukowa praca Akademii rozwija się coraz pomyślniej i wyraża się nie tylko ilością prac (ponad 2.500) i udziałem coraz szerszego grona leczy i podnoszeniem walorów prac. Kadra stała się dojrzała. Początkowo asystentami byli nawet studenci, dziś pracownicy naukowi stanowią mocny zespół o dużym zasobie wiedzy i doświadczeń. Wiele ich prac zyskało sobie uznanie poza granicami kraju. Praca naukowa wyraża się również udziałem w zjazdach naukowych krajowych i zagranicznych, organizowanych przez towarzystwa, instytucje i uczelnie medyczne. Jej wynikiem są również specjalistyczne Towarzystwa Lekarskie w Łodzi, dawniej nie znane (obecnie 15). Przewodzą je profesorowie AM i ich piątka lekarzy łódzkich wokół swych zadań i aktywizują lekarzy środowiska w różnych kierunkach działania.

W tym roku (1960—61) 60 osób otrzymało doktoraty, 10 — habilitacje docentów.

TRUDNE DNI I JASNE HOROSKOPI

Wykonując poważne zadania dydaktyczno-wychowawcze Akademia pracuje wciąż jeszcze w bardzo trudnych warunkach. Jej potrzeby rosną wraz z zasięgiem jej działania, a ich zaspokojenie nie jest jeszcze dostateczne. Ale w ogólnym wzroście naszych potrzeb trudno jest na bieżąco wszystkie zalać. I dlatego miną jeszcze lata, nim rozproszony w 26 punktach miasta placówki Akademii zespolone zostaną w jeden nowy kompleks, naszkicowany już dziś na mapie Łodzi. Dopiero wówczas praca wszystkich zakładów i klinik, wymagane przez współczesną medycynę stana się podstawą zorganizowanej pracy poważnej uczelni.

Statystycy obliczają, że zasób wiedzy medycznej podwaja się co 10 lat. A zatem łatwiej sobie wyobrazić, ile środków materialnych trzeba na utworzenie tej wiedzy drogą do codziennej praktyki. Nowe kliniki, zakłady teoretyczne dla takich nauk podstawowych jak np. biochemia, fizjologia, ich wyposażenie itp., to osrom nie przedsięwzięcie, którego realizacja sięga lat siedemdziesiątych.

SPRAWY STUDENCKIE

Kształtują się one w płaszczyznach: nauczania, wychowania i zabezpieczenia bytowego. Wstępem do coraz tru-

dniejszych studiów jest egzamin konkursowy, a zatem selekcja pod kątem ogólnej przydatności do pełnienia odpowiedzialnej funkcji lekarza. W trakcie studiów zwiększa się wymagania, zabezpieczając terminowe zdawanie egzaminów. Akademia zajmuje pierwsze miejsce w kraju pod względem terminowości zdawania egzaminów końcowych.

Wychowawcza strona studiów nie opiera się tylko na wpajaniu zasad etyki lekarskiej. Akademia kształci społeczników, którzy poznają także trud pracy i uczą się dla niej szacunku. Dlatego nie trudno zobaczyć studenta AM z łopatą przy porządkowaniu miasta, przy lekarzu wyjeżdżającym na społeczne akcje badania dzieci wiejskich, przy spisie powszechnym itp.

Sprawy bytowe układają się pomyślnie. Nowy dom akademicki, piękna stołówka, kluby. Za dwa lata zostanie istniejący aktualny jeszcze problem zakwaterowania. 45 proc. studentów będzie mieszkać w domach akademickich.

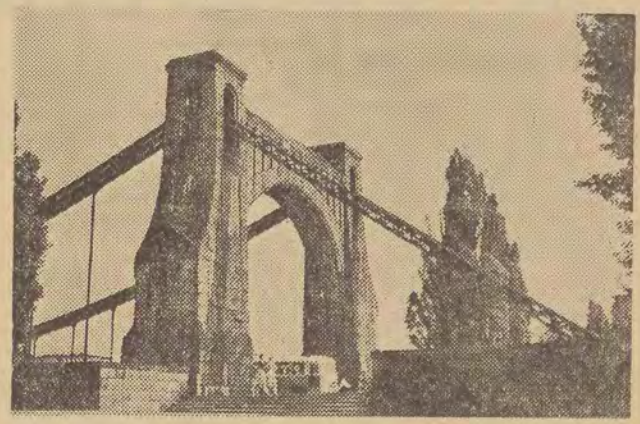
Horoskopy są pomyślne pod każdym względem. Akademia wchodzi w następne 15-lecie z wiarą w realizację wszystkich zamierzeń. Na podstawie minionych lat 15 można mieć pewność, że po 30 latach pracy będzie to uczelnia młoda wiekiem lecz bardzo bogata doświadczeniem i piękną tradycją.

ZOFIA TARNOWSKA

Pedriatria — jedna z nauk medycznych, zajmująca się zdrowiem najmłodszych obywateli. Akademia Medyczna otrzymała w ub. roku piękny szpital pediatryczny, przeznaczony na kliniki dziecięce.

Z wędrówek po kraju

Fragment Mostu Grunwaldzkiego we Wrocławiu. CAF — fot. Wolcsczyk

Towarzystwo Świadomego Macierzyństwa odpowiada

★ Dlaczego istnieje podatek od bezdzietności

★ Wznowienie prac Van de Velde

Na temat tzw. „podatku od bezdzietności” do Naszego Telefonu Usługowego wciąż zgłaszane są pytania. Dlaczego za chowuje się ten podatek, czy jego istnienie można pogodzić z akcją świadomego macierzyństwa, czemu państwo nadal toleruje bodziec materialny dla zwiększenia przyrostu naturalnego?

Dla uzyskania autorytatywnej odpowiedzi zwrócił się w tej sprawie do Towarzystwa Świadomego Macierzyństwa. I oto otrzymaliśmy pismo podpisane przez sekretarza generalnego Towarzystwa — dr Bohdan Bednarskiego: „W myśl uzyskanych wyjaśnień od czynników miarodajnych, podatek od bezdzietności jest wyrazem pewnego wyrównania ciężarów ponoszonych przez osoby wielodzienne w porównaniu z tymi osobami samotnymi są w korzystniejszej sytuacji. Stąd to dodatkowe obciążenie podatkami”.

Do tej odpowiedzi należy tylko dodać, że podatek ten nie jest aż tak poważnym obciążeniem, by zmuszał osoby samotne do zawarcia małżeństwa i wielodzietności. Jeśli ktoś nie chce mieć na razie dziecka, nie zmuszaj go do tego, na pewno ten stosunkowo niewielki podatek.

Niewątpliwie, podatek od bezdzietności nie jest najlepszym rozwiązaniem (choćby dlatego, że ma w sobie jakiś symboliczny posmak „kary”). Ale w tej chwili to jedyne możliwe rozwiązanie. Z czasem jednak, w miarę rozwoju gospodarki narodowej

i wzrostu dochodu narodowego w Polsce stanie się zapewne możliwe zniesienie tego podatku i dla zrównoważenia poziomu stopy życiowej rodzin wielodzietnych i osób samotnych — podniesienie dodatków rodzimych. To jednak zależy przede wszystkim, jakie i w ogóle wzrost stopy życiowej — od tempa wzrostu wydajności pracy.

Wszystko to zresztą nie jest bynajmniej sprzeczne z akcją świadomego macierzyństwa, której celem wcale nie jest administracyjne ograniczenie przyrostu naturalnego, a tylko umożliwienie, by na świat nie pojawiała się potętno niepożądana, Spadek czynności rozrodczej jest tylko wypadkową tej akcji.

Inna natomiast występuje u nas niekonsekwencja, wymagająca rychłego zlikwidowania. Pisaliśmy już o tym nie tak dawno w artykule pt. „Czy tylko świadome macierzyństwo”, pojawiające się w druku broszury popularno-naukowe cełuje na ogół duża pruderia, milczeniem pomijając one wiele szczegółów istotnych dla utrwalenia monogamii.

Dlatego więc nie wznawia się u nas prac popularno-naukowych dr Van de Velde — „Małżeństwo doskonałe”, „Zniechęcenie w małżeństwie” i „Erozjum w małżeństwie”. W sprawie tej zwrócił się również do Towarzystwa Świadomego Macierzyństwa. Oto uzyskana odpowiedź:

„Towarzystwo Świadomego Macierzyństwa informuje, że wydawnictwa popularno-naukowe dr Van de Velde uważa za wydawnictwa, które mogą być użyteczne dla małżeństwa. Wydawnictwa te zdaniem naszym winny być wznowione, aby wypełnić istniejącą na tym odcinku lukę. Dla informacji podajemy, że zwróciliśmy się już z propozycją wznowienia wydawnictw dr Van de Velde do Państw. Zakładu Wydawnictw Lekarskich. Istniejące trudności na rynku papierniczym sprawiają, że cały możliwy do zdobycia papier przeznaczony na wydawnictwa omawiające zagadnienie regulacji urodzin”.

Miejmy nadzieję, że papier się w końcu znajdzie i prace dr Van de Velde zostaną w końcu wydane (może po pewnym zaktualizowaniu i jeśli to będzie możliwe — dodaniu opracowania na temat regulacji urodzin).

Aby jednak uniknąć dostania się tych książek w ręce wyrostków — należałoby od razu zastanowić się nad sposobem ich sprzedaży. Wydaje się, że można by sprzedawać je w księgarniach, ale wyłączać nie osobom dorosłym, lub też rozważać sprzedaż przez urzędy stanu cywilnego i poradnie świadomego macierzyństwa.

J. GREB.

Wieczorek taneczny w Klubie Dziennikarza

Łódzki Oddział Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich zawiadamia, że dziś, o godzinie 20 odbędzie się w Klubie Dziennikarza (Piotrkowska 96) wieczorek taneczny dla członków Klubu i wprowadzonych gości.

Wstęp wolny.

W Teatrze Powszechnym

„Fantazy”

„Fantazy” wystawiony był w Łodzi po raz ostatni w roku 1945. W przedstawieniu wyreżyserowanym wtedy przez Juliusza Osterwę wzięli udział Barszczeńska, Romanówna, Krecmar, Grolicki, Krasnowiecki, Wyrzykowski, Buszyński i Brydziński — nazwiska świetnie brzmiące. Nie byłoby więc sensu porównywać artystycznego poziomu tamtego spektaklu z tym, który ostatnio zobaczyliśmy w Teatrze Powszechnym. Warto jednak nadmienić, że założenia reżyserów obu tych przedstawień były odmienne. Osterwa pogłębił romantyczny nurt sztuki, wycieniował jej poetyckość i psychologiczne niuanse, natomiast Tadeusz Byrski dążył do eksponowania ironicznej nuty „Fantazy” i — jak to sam zdefiniował — do tego, aby spojrzeć na niego „antypatetycznie”.

„Fantazy” należy do trudniejszych sztuk Słowackiego. Nielatwo jest mniej zorientowanemu widzowi przebrnąć

przez gąszcz aluzji i podtekstów. Tak więc aktor musi tu nie tylko wydobyc klimat i poetyczność sztuki, ale też ułatwić widzowi percepcję jego treści — właśnie przez wyrazistość słowa.

To słowo poety było jednak często na ostatniej premierze Teatru Powszechnego zamazane. Nawet przekonujący momentami, a stylowy w sylwestrowej odtworze roli tytułowej Zbigniew Niewczas, wygłaszając niektóre tyrady gubił w zbyt pośpiesznej galopadzie ich sens, tak że nie zawsze w należytej mierze docierał on do widza.

Naturalnie nie generalizujemy tutaj. Komunikatywnie np. wygłaszał wiersz Słowackiego Zbigniew Koczanowicz, jako w miarę ironiczny i sarkastyczny Rzeźniczek.

Wielki ładunek emocjonalności miała scena śmierci majora Hawryłowicza dzięki pełnej umiaru i szlachetnej prostoty grze Antoniego Żukowskiego.

Od roli praczki paryskiej zwanej Madame Sans Gene do romantycznej hrabiny Idalii to skok arcytrudny. Powiódł on się jednak Ewie Zdzieszzyńskiej. Jej hrabina Idalia w miarę patetyczna, w miarę naturalna w swoich sztucznościach i pozach, mimo pewnych braków mimicznych należała w tej obsadzie do lepszych.

W innych rolach wystąpili m. in. J. Rudnicki (hr. Respekt), J. Jabłonowska (Jego żona), M. Wachowiak (Diana), T. Watras (Stella), Z. Suwalski (ksiądz), B. Sobiesiak (Jam). Postacie, które stworzyli oni, były co najwyżej poprawne, co ustaliło też poziom spektaklu.

Scenografie L. Jankowska i A. Tośca poprzez swoje współczesnie potraktowane dekoracje starali się zbliżyć tę 120 lat licząc sztukę do dzisiejszego widza.

Mimo pewnych niedostatków polecamy zobaczenie „Fantazy” tym wszystkim, którym bliska jest twórczość Słowackiego: a takich mamy w Łodzi bardzo wielu!

MIECZYSLAW JAGOSZEWSKI

NOWOŚCI na półkach księgarskich

Leonia Gradstein, Jerzy Waldorff — Gorka sława, Czyt. z 28. Interesująca praca o Karolu Szymanowskim zawierająca szereg niezwykłych szczegółów z życia kompozytora, pisana przez sekretarkę Szymanowskiego. S. L. Wadecka — Historia prawdziwa autentyczna, NK, z 16. Wspomnienia korespondenta II Armii z lat 1944—45. Dowcipnie opisuje autora przeżycia młodej dziewczyny — cywila wplątanej w losy II Armii.

